

ODPIS

Sygn akt II SA/Łd 1201/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2014 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Wydział II
w składzie następującym:

Przewodnicząca	Sędzia WSA Renata Kuboń-Szustowska
Sędziowie	Sędzia WSA Jolanta Rosińska (spr.)
	Sędzia WSA Joanna Sekunda-Lenczewska

Protokolant specjalista Dominika Janicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 marca 2014 roku
sprawy ze skargi Stowarzyszenia Obrony Zwierząt w Jędrzejowie
na decyzję Łódzkiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii w Łodzi
z dnia 23 września 2013 r.
nr 35/2013
w przedmiocie nakazu wstrzymania działalności

oddala skargę

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

SECRETARZ
[Signature]
w im. Szanownego

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 23 września 2013 r. nr 35/2013, znak WIWZdr.912.1.37.2013 Łódzki Wojewódzki Lekarz Weterynarii na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 K.p.a., po rozpatrzeniu odwołania Stowarzyszenia Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie, utrzymał w mocy decyzję Powiatowego Lekarza Weterynarii w Sieradzu z dnia 4 lipca 2013 r. nr 299.

Z poczynionych w tej sprawie ustaleń wynika, że w dniu 9 listopada 2011 r. do Powiatowego Lekarza Weterynarii w Sieradzu (dalej skrócie „PLW”), wpłynął wniosek Stowarzyszenia Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie, w sprawie nadzoru nad schroniskiem dla bezdomnych zwierząt w Wojtyszkach. Stowarzyszenie wniosło o wydanie decyzji zakazującej przyjmowania nowych zwierząt do obiektu. W sprawie podniesiono liczne doniesienia, obrazujące niewłaściwy sposób prowadzenia schroniska, naruszenie obowiązujących przepisów w zakresie utrzymania zwierząt bezdomnych i prowadzonej dokumentacji. Do podania załączono oświadczenia o przyłączeniu się do wniosku przez: Świętokrzyskie Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami „Zwierzak” w Kielcach, Fundację Medor w Zgierzu, Fundację „Pro Animals-Na Pomoc Zwierzętom” w Chrzanowie, Stowarzyszenie na Rzecz Bezdomnych Zwierząt „Schronisko” w Łodzi.

W dniu 8 grudnia 2011 r. PLW otrzymał od Stowarzyszenia Obrony Zwierząt w Jędrzejowie pismo podpisane przez Agnieszkę Lechowicz - Prezesa Stowarzyszenia Obrony Zwierząt, stanowiące uzupełnienie podania z dnia 9 listopada 2011 r. Jednakowo brzmiące uzupełnienia złożonych wniosków złożyły także Świętokrzyskie Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami „Zwierzak”, Stowarzyszenie na Rzecz Bezdomnych Zwierząt „Schronisko”, Fundacja „Pro Animals-Na Pomoc Zwierzętom”. Złożone uzupełnienia zawierały jednocześnie wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu na podstawie art. 31 § 1 K.p.a. PLW w Sieradzu nie otrzymał uzupełnienia wniosku od Fundacji Medor i w tym zakresie, pismem z dnia 18 stycznia 2012 r. stosownie do art. 64 § 2 K.p.a., poinformował o pozostawieniu podania bez rozpoznania, z mocy prawa.

PLW w związku z pismem Stowarzyszenia na Rzecz Bezdomnych Zwierząt „Schronisko” z dnia 9 listopada 2011 r., uzupełnionym pismem z dnia 3 grudnia 2011 r., w dniu 24 stycznia 2012 r. wezwał do uzupełnienia wspomnianych podań przez

naniesienie dla ważności podania podpisów dwóch członków zarządu Stowarzyszenia. Organ nie otrzymał uzupełnienia wniosku od Stowarzyszenia na Rzecz Bezdomnych Zwierząt „Schronisko” i w tym zakresie, stosownie do art. 64 § 2 K.p.a., pozostawił podania bez rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2012 r. Powiatowy Lekarz Weterynarii w Sieradzu na podstawie art. 31 § 2 K.p.a. w związku z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz.U. z 2008 r. Nr 213, poz. 1342 ze zm.) wszczął postępowanie w sprawie stwierdzenia spełnienia wymagań weterynaryjnych przez schronisko dla bezdomnych zwierząt w Wojtyszkach.

Do udziału w postępowaniu postanowieniami z dnia 5 stycznia 2012 r., 25 stycznia 2012 r., 8 lutego 2012 r. organ I instancji dopuścił na prawach strony Stowarzyszenie Obrona Zwierząt, Świętokrzyskie Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami „Zwierzak, Fundację „Pro Animals-Na Pomoc Zwierzętom”.

Pismami z dnia 25 stycznia 2012 r., 8 lutego 2012 r. wezwano ww. podmioty, do przekazania, w terminie 14 dni od doręczenia pisma, dokumentów na podstawie których ustalono fakt, iż do obiektu w Wojtyszkach w latach 2005 - 2010 przekazano co najmniej 5000 psów.

W odpowiedzi na wezwanie Stowarzyszenie Obrona Zwierząt w dniu 9 lutego 2012 r. przekazało dokumenty w wersji elektronicznej, na podstawie których twierdziło, że do zakładów firmy „Hotel dla Zwierząt i Ptactwa Domowego” z siedzibą w Łodzi, przy ulicy Kosodrzewiny 56 trafiło w latach 2005-2010 co najmniej 5000 psów w ramach umów z gminami o realizację zadania publicznego zapewnienia opieki zwierzętom. Jak wskazało samo Stowarzyszenie istotne jest zastrzeżenie, że w/w liczby dotyczą firmy „Hotel dla zwierząt i ptactwa domowego” prowadzonej pierwotnie przez Mariolę Siemińską, a dopiero następnie przez Longina Siemińskiego. Jednocześnie, jak podnosi samo Stowarzyszenie, „z dokumentów nie wynika, by gminy rozróżniały zakłady w Łodzi i Wojtyszkach”. Do pisma załączone zostało zestawienie, z którego wynika, iż do „Hotelu dla zwierząt i ptactwa domowego” z/s w Łodzi, gminy w latach 2005-2010 przekazały łącznie 5.530 zwierząt.

W wyniku rozpoznania sprawy PLW stwierdził, że schronisko dla bezdomnych zwierząt w Wojtyszkach otrzymało decyzję Powiatowego Lekarza Weterynarii w Sieradzu z dnia 7 września 2010 r. nr 401 nadającą weterynaryjny numer identyfikacyjny podmiotowi Hotel dla Zwierząt i Ptactwa Domowego Longin Siemiński, Wojtyszki 18,

98-277 Brąszewice - działalność nadzorowana prowadzenie schroniska dla zwierząt. Schronisko ma nadany WNI (Weterynaryjny Numer Identyfikacyjny): 10143402.

Z dowodów pozyskanych w trakcie kontroli urzędowych wynika, iż opieka nad zwierzętami zapewniona jest w schronisku przez 24 godziny na dobę. Liczba osób bezpośrednio zajmujących się zwierzętami liczy 80 osób. Dodatkowo, w schronisku zainstalowano monitoring kojców ze zwierzętami, co z jednej strony służy potwierdzeniu właściwej pracy obsługi, z drugiej obserwacji zachowań zwierząt.

W ramach nadzoru sprawowanego nad schroniskiem przez PLW w podmiocie prowadzone są kontrole planowe i doraźne, w zakresie spełniania wymagań weterynaryjnych określonych w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz.U. z 2008 r. Nr 213 poz. 1342) i rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt (Dz.U. Nr 158, poz. 1657), jak również w zakresie przestrzegania zasad humanitarnej ochrony zwierząt określonych w ustawie o ochronie zwierząt.

Schronisko było wielokrotnie kontrolowane przez inne instytucje niezależne od Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w Sieradzu, między innymi przez Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii, Najwyższą Izbę Kontroli - delegatura w Łodzi, Prokuraturę w Sieradzu, Prokuraturę Rejonową w Aleksandrowie Łódzkim, jak również przedstawicieli gmin, kontrolujących ilości i warunki utrzymania zwierząt bezdomnych przekazanych przez daną gminę.

W wyniku ich przeprowadzenia identyfikowano w stosunku do schroniska naruszenia przepisów, dotyczyły one jednak przede wszystkim usterek dokumentacji prowadzonej w miejscu przebywania zwierząt. Stwierdzone nieprawidłowości nie dotyczyły natomiast zapewnienia zwierzętom prawidłowych warunków bytowych i opieki weterynaryjnej.

Jak podniósł organ I instancji rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt, nie nakazuje, aby boksy lub legowiska miały być indywidualne, ani też nie zakazuje utrzymywania psów z grupach. § 4 ust. 3 rozporządzenia stanowi o zapewnieniu możliwości swobodnego poruszania się, legowiska i stałego dostępu do wody.

W trakcie przeprowadzonego postępowania PLW stwierdził, że w schronisku wyodrębniono pomieszczenia przeznaczone do utrzymywania zwierząt zdrowych, w tym osobne dla samców, samic, samic z oseskami, młodych oddzielonych od matek. Podmiot prowadzący schronisko zapewnia zwierzętom przebywającym w schronisku

opiekę weterynaryjną, w szczególności w zakresie kontroli stanu zdrowia; profilaktyki i leczenia; zwalczania pasożytów wewnętrznych i zewnętrznych.

Zdaniem organu I instancji dowody uzyskane w toku nadzoru sprawowanego przez PLW nad schroniskiem, nie wskazywały aby wspomniana norma prawna została naruszona w schronisku dla zwierząt w Wojtyszkach.

Stosowany system dużych wybiegów miał zastosowanie jedynie dla części zwierząt przebywających w schronisku. Zwierzęta przebywające na dużych wybiegach posiadały także wydzieloną część legowiskową oraz możliwość schronienia się przed niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi, w tym dodatkowe wyposażenie bud oraz pawilonów w wyściółkę ze słomy lub innych materiałów izolacyjnych, przygotowane na okres zimowy.

Twierdzenie, że w schronisku w Wojtyszkach psy utrzymywane były wyłącznie „na piasku w betonowym bunkrze bez bud i zadaszenia” było niezgodne z badanym, w trakcie kontroli urzędowych, stanem faktycznym.

W opinii PLW niesłuszne było twierdzenie, że utrzymywanie zwierząt w większej grupie, uniemożliwia realizację właściwych dla gatunku zachowań. Pies jest zwierzęciem stadnym, a obecność większej liczby zwierząt tego samego gatunku jest wręcz wypełnieniem potrzeb behawioralnych. Jeżeli w grupie zwierząt znajdują się osobniki o cechach wybitnie dominujących, „niespołecznych”, rolą opiekuna jest wychwycenie takich zwierząt i przeniesienie do innych pomieszczeń, w których nie będą stwarzać zagrożenia.

W ocenie PLW nadzór urzędowy nad schroniskiem w trakcie przeprowadzonych kontroli nie znalazł dowodów potwierdzających stosowanie przemocy wobec zwierząt.

PLW ustalił, że do schroniska trafiają niechciane psy w różnym wieku oraz stanie zdrowia, w tym zwierzęta powypadkowe.

Na podstawie przeprowadzonej analizy dokumentów dotyczących eutanazji zwierząt w Schronisku PLW ustalił, co następuje:

- w roku 2010 przy obsadzie zwierząt w ilości 2738 psów (suma zwierząt na koniec 2009 r. i zwierząt przyjętych do schroniska w 2010 r.) ilość koniecznych eutanazji wyniosła 66 sztuk, upadki 247,
- w roku 2011 przy obsadzie zwierząt w ilości 3470 psów ilość wykonanych eutanazji wyniosła 124, upadki 292 psy, 4 koty,
- w roku 2012 przy obsadzie 4161 (suma zwierząt na koniec 2011 r. i zwierząt przyjętych do schroniska w 2012 r.) ilość koniecznych eutanazji wyniosła 95 sztuk, upadki 264 zwierząt.

Zdaniem organu I instancji wskaźniki te należy uznać za pozostające we właściwej relacji do ogólnej liczby zwierząt i tym samym świadczące o prawidłowej opiece weterynaryjnej. W schronisku przebywa kilka psów po amputacjach kończyn. Nawet poważne urazy i konieczność długotrwałego, specjalistycznego leczenia, nie są zatem traktowane jako wskazanie do eutanazji zwierzęcia.

Powyższe ustalenia znalazły swoje potwierdzenie w opinii prof. Jerzego Monkiewicza z Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej, dopuszczonej jako dowód w sprawie. Autor opinii, posiada wykształcenie weterynaryjne, prowadzi w szkole wyższej zajęcia z kynologii dla studentów weterynarii. Jest także autorem opracowania „Kynologia. Wiedza o psie”.

PLW w wyniku nadzoru nad schroniskiem, dysponował listą gmin, które podpisały umowy ze schroniskiem na odbiór i zapewnienie opieki zwierzętom bezdomnym. Zwalczanie bezdomności zwierząt jest zadaniem własnym gminy - przekazanym jej do realizacji, stosownie do ustawy o ochronie zwierząt. W tym zakresie powiatowy lekarz weterynarii nie jest organem nadzoru nad gminą. PLW nie mógł więc potwierdzić, czy przedstawione przez Stowarzyszenie dane co do liczby zwierząt odebranych z gmin województwa łódzkiego odnoszą się do schroniska dla zwierząt w Wojtyszkach.

W sprawie należało mieć także na uwadze, iż zgodnie z informacjami, które posiadał PLW, schronisko dla zwierząt w Wojtyszkach nie jest jedynym podmiotem prowadzonym przez Longina Siemińskiego, jako osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą. Inne podmioty tego przedsiębiorcy nie znajdują się jednak na terenie powiatu sieradzkiego, a więc powiatu na terenie, którego właściwy jest Powiatowy Lekarz Weterynarii w Sieradzu. W tym zakresie sam wnioskodawca, wskazał, iż podawane przez niego liczby zwierząt z lat 2005-2010 dotyczą firmy „Hotel dla zwierząt i ptactwa domowego” z siedzibą w Łodzi, przy ulicy Kosodrzewiny 56, prowadzonej pierwotnie przez Mariolę Siemińską, a dopiero następnie przez Longina Siemińskiego. Jednocześnie, jak wskazywało samo Stowarzyszenie z dokumentów nie wynika, by gminy rozróżniały zakłady w Łodzi i Wojtyszkach.

PLW w trakcie prowadzonego postępowania dowodowego stwierdził, że chipowanie zwierząt przyjmowanych do schroniska jest stałą procedurą. Zdarzają się problemy z odczytem niektórych chipów, wynikające z konstrukcji samych chipów, stosowanych urządzeń do odczytu, czy nawet warunków temperaturowych przy odczycie. Nawet jednak oznakowanie zwierzęcia z zastosowaniem dwóch chipów, ale z pozostawieniem w dokumentacji numerów obu chipów nie stwarza wątpliwości co do tożsamości zwierzęcia. Zwierzę ciągle pozostaje identyfikowalne w sposób jednoznaczny. W

przypadku zastosowania innego urządzenia, które będzie w stanie odczytać oba chipy, oba będą potwierdzały, że mamy do czynienia z tym samym zwierzęciem.

Przeprowadzona kontrola w dniu 22 sierpnia 2011 r. (protokół kontroli nr 3/2011) na wniosek Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie w zakresie weryfikacji listy zwierząt załączonej do wniosku i porównanie ze stanem faktycznym ilości zwierząt przebywających w schronisku, które zostały odłapane z terenu gminy Jędrzejów, wykazała, że lista zwierząt jaka została przekazana gminie Jędrzejów przez Hotel dla zwierząt z siedzibą w Łodzi jest zgodna ze stanem faktycznym. Zgodność dotyczyła nie tylko ilości zwierząt ale i oznakowania zwierząt. Przypadki adopcji, eutanazji były w całości udokumentowane.

Przeprowadzona przez PLW analiza upadków i dokonanych eutanazji wraz ze szczególnym uwzględnieniem wskazań do ich przeprowadzania, również nie dały podstaw do rozstrzygnięcia wskazanego w uzupełnieniu do wniosku z dnia 8 grudnia 2011 roku.

Zebrane w toku postępowania dokumenty, będące w posiadaniu PLW wraz z dokumentami przekazanymi przez Stowarzyszenie Obrona Zwierząt, w ocenie organu I instancji, nie dały podstaw do wydania zakazu przyjmowania nowych zwierząt do schroniska dla bezdomnych zwierząt w Wojtyszkach, gm. Brąszewice.

Wobec poczynionych wyżej ustaleń Powiatowy Lekarz Weterynarii w Sieradzu, stosownie do treści art. 105 § 1 K.p.a., decyzją z dnia 4 września 2012 r. nr 427, umorzył postępowanie w całości.

Od przedmiotowej decyzji odwołania wniosły Stowarzyszenie Obrona Zwierząt w Jędrzejowie, Świętokrzyskie Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami „Zwierzak”, Fundacja „Pro Animals - Na Pomoc Zwierzętom”. W odwołaniach podniesione zostały następujące argumenty: nieznany los znacznej liczby zwierząt przyjmowanych przez Longina Siemińskiego; niezgodności w zakresie ilości psów o jakich informują gminy z ilością psów przyjętych do ewidencji schroniska, co według odwołujących świadczy o celowym zaniechaniu nadzoru; niezgodności co do informacji dotyczących ilości zwierząt padłych i poddanych eutanazji przekazanych do zakładu FARMUTIL HS S.A. z informacjami wykazanymi przez PLW za 2010 rok. Nadto organ I instancji uchylił się od realizacji wniosku organizacji społecznych, zgodnie z którym spełniony byłby wymóg: 2,6 m² przeciętnej, łącznej powierzchni pomieszczeń i wybiegów przypadającej na jednego psa w skali całego schroniska; ograniczenia liczby przetrzymywanych razem psów, który zapobiegać będzie walkom, pogryzieniom i zagryzieniom, niezależnie od

wielkości konkretnych pomieszczeń, boksów i wybiegów. Odwołujący wnieśli o uchylenie decyzji w całości.

Decyzją z dnia 10 grudnia 2012 r. Łódzki Wojewódzki Lekarz Weterynarii (w skrócie „ŁWLW”) uchylił decyzję z dnia 4 września 2012 r. nr 427 i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. W motywach decyzji organ II instancji odniósł się przede wszystkim do kwestii umorzenia przez organ I instancji postępowania ze względu na jego bezprzedmiotowość i stanął w tym zakresie na stanowisku, że rozstrzygnięcie organu I instancji w tej kwestii było błędne.

Rozpatrując sprawę ponownie Powiatowy Lekarz Weterynarii w Sieradzu decyzją z dnia 4 lipca 2013 r. nr 299 odmówił wydania decyzji administracyjnej na wniosek Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie, z uwagi na bezzasadność żądania.

Organ I instancji w motywach rozstrzygnięcia stwierdził, że nie sposób zgodzić się z zarzutem, iż organ I instancji nie może zawęzić zakresu nadzoru wobec schroniska w Wojtyszkach do zakresu swojej właściwości miejscowej. Rozszerzenie nadzoru organu rządowej administracji weterynaryjnej byłoby sprzeczne z art. 21 K.p.a. oraz rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 sierpnia 2004 r. w sprawie terytorialnego zakresu działania oraz siedzib powiatowych i granicznych lekarzy weterynarii (Dz.U. Nr 200, poz. 2057 ze zm.).

W sprawie nie sposób również zgodzić się ze stanowiskiem podmiotu na prawach strony postępowania, iż „dwa schroniska (w sensie odrębnych 'obiektów)' mogą być traktowane „jako jedno schronisko”, skoro są to dwa niezależne podmioty, posiadające odrębne obiekty, nad którymi nadzór sprawowany jest zgodnie z właściwością miejscową organów administracji weterynaryjnej.

Mając na względzie powyższe Powiatowy Lekarz Weterynarii podtrzymał swoje stanowisko, wyrażone w uzasadnieniu do wcześniejszej decyzji, iż przedmiotem jego kontroli w ramach danego postępowania administracyjnego, zgodnie z właściwością miejscową organu, mogły być jedynie zwierzęta wprowadzone do schroniska w Wojtyszkach. Faktem jest, że schronisko dla zwierząt w Wojtyszkach nie jest jedynym podmiotem prowadzonym przez Longina Siemińskiego, jako osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą. Inne podmioty tego przedsiębiorcy nie znajdują się jednak na terenie powiatu sieradzkiego, a więc powiatu na terenie, którego właściwy jest PLW. Jednocześnie, jak wnosi samo Stowarzyszenie, „z dokumentów nie wynika, by gminy rozróżniały zakłady w Łodzi i Wojtyszkach”. Ewentualne podejrzenie co do liczby i losów zwierząt, wprowadzonych do schroniska przed jego objęciem przez Longina Siemińskiego, było podstawą do wystąpienia organu administracji publicznej w

dniu 29 kwietnia 2013 r. do Prokuratora Rejonowego w Sieradzu wraz z przekazaniem całości materiałów otrzymanych od podmiotu na prawach strony.

W kwestii zarzutu dotyczącego „różnicy w ilości psów, o jakich informują gminy, a ilości psów przyjętych do ewidencji schroniska” oraz nieprawidłowości dotyczących „ilości padłych i poddanych eutanazji zwierząt” w schronisku PLW wskazał, iż zarzut dotyczący ilości zwierząt padłych i poddanych eutanazji w 2010 r, które według odwołujących się, nie bilansują się z ilością zwierząt odebranych przez Zakład Rolniczo-Przemysłowy „FARMUTIL HS” S.A. jest bezpodstawny. Zarzut ten wynika z brania pod uwagę ilości zwierząt wykazanych przez Powiatowego Lekarza Weterynarii w Sieradzu w raporcie z wizytacji schroniska dla bezdomnych zwierząt za 2010 rok.

Podmiot „Hotel dla zwierząt i Ptactwa Domowego” w Wojtyszkach, decyzją Powiatowego Lekarza Weterynarii w Sieradzu nr 401, został zarejestrowany, jako schronisko dla zwierząt z dniem 7 września 2010 roku i wpisany do Rejestru Podmiotów Nadzorowanych przez Powiatowego Lekarza Weterynarii w Sieradzu z weterynaryjnym numerem identyfikacyjnym 10143402. Mając to na względzie, raport z wizytacji schroniska w Wojtyszkach został sporządzony za okres od 7 września 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., a ilość zwierząt padłych i poddanych eutanazji dotyczy tego okresu. W wyniku dokonanej analizy upadków i przeprowadzonych eutanazji oraz na podstawie sporządzonego wykazu ilości zwierząt, która została poddana eutanazji oraz padła w całym 2010 roku na terenie Hotelu dla Zwierząt potwierdzono upadek 247 psów i eutanazję 66 psów. Zaistniała różnica 2 sztuk psów, a nie jak wskazują odwołujący się 208 psów, wynika z błędnych opisów odbieranych ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego przez firmę utylizacyjną. Rozbieżności wynikają np. z opisu jako „pies” zawartości worka, w którym znajdowały się odpady pooperacyjne. Pozostałości po przeprowadzanych operacjach ropomacicza (pyometra) lub amputacji kończyn zostały przez firmę odbierającą odpady wpisane w dokumenty handlowe jako „pies”. Ponadto w rejestrze upadków schroniska nie odnotowano 19 sztuk psów, które padły w dniu 2 czerwca 2010 r. podczas transportu na skutek zaniedbania osoby odpowiedzialnej za transport. Dnia 7 czerwca 2010 r. zostały przekazane do utylizacji przez schronisko. Sprawa niedopełnienia obowiązków przez opiekuna zwierząt została skierowana do organów ścigania.

Ponadto w tym okresie nie były rejestrowane oddzielnie upadki psów, które nie były przekazane z gmin w ramach zwalczania bezdomności, które nie zostały wprowadzone do rejestru schroniska, w tym padłe w trakcie transportu.

W sprawie sporządzono szczegółowe zestawienie wszystkich zwierząt padłych i poddanych eutanazji z kwestionowanego okresu 2011-2012, wraz z identyfikacją tych zwierząt za pomocą mikrochipów oraz odbiorów padłych zwierząt przez zakład utylizacyjny Farmutil. Zaistniałe pojedyncze różnice zostały wyjaśnione. W wyniku prowadzonych kontroli PLW w schronisku zmieniono sposób prowadzenia rejestrów i potwierdzania odbioru padłych zwierząt przez lekarza weterynarii.

PLW w trakcie prowadzonego postępowania ustalił, że od 1 stycznia 2012 r. wprowadzony został nowy rejestr, który pozwala na weryfikację padłych i uśpionych zwierząt z transportami do zakładu utylizacyjnego. Przed oddaniem odpadów sprawdzana jest zawartość worków przez osobę odpowiedzialną za sporządzanie dokumentów handlowych.

Odnosząc się do kwestii uchylenia się przez PLW realizacji wniosku z dnia 9 listopada 2011 r. w zakresie określenia takiej pojemności schroniska w Wojtyszkach, która spełniać będzie jednocześnie wymóg min. 2,6m² przeciętnej, łącznej powierzchni pomieszczeń i wybiegów przypadającej na jednego psa w skali całego schroniska oraz wymóg ograniczenia liczby przetrzymywanych razem psów, który zapobiegać będzie walkom, pogryzieniom, niezależnie od wielkości konkretnych pomieszczeń, boksów i wybiegów, PLW wskazał, że żądanie takie pozbawione jest podstaw prawnych w normach prawa powszechnie obowiązującego. W ocenie PLW realizacja wniosku o ograniczenie liczby przetrzymywanych razem psów, który ma zapobiegać pogryzieniom czy walkom nie znalazła podstaw, uwzględniając przede wszystkim ilość psów, które padły lub wymagały eutanazji w schronisku w wyniku ran po pogryzieniach w 2010 r. - 9 sztuk, w 2011 r. - 45 sztuk, w 2012 r. - 38 sztuk. W szczególności analiza upadków nie wskazuje na istnienie zjawisk nadmiernej ilości zagryzień wśród zwierząt, zwłaszcza w odniesieniu do liczby zwierząt przebywających w schronisku. Miejsca, w których dochodzi do pogryzień nie dotyczą wyłącznie dużych boksów, również mają miejsce w boksach, w których przebywają np. dwa psy.

W odniesieniu do ograniczenia ilości psów w sektorach została wydana z urzędu decyzja PLW z dnia 14 lutego 2012 r. nr 32/2012, nakazująca wybudowanie i wyposażenie nowych boksów dla pojedynczych zwierząt w ilości 160 sztuk, dla 350 sztuk psów z terminem wykonania zaleceń do dnia 1 lipca 2012 roku. Termin wykonania obowiązku został na wniosek podmiotu, wydłużony z powodu problemów finansowych i organizacyjnych. Wykonanie obowiązków zostało potwierdzone protokołem kontroli sprawdzającej nr 1a z dnia 21 stycznia 2013.

Schronisko podjęło dalsze działania polegające na budowie kolejnych pojedynczych boksów w łącznej ilości 600 szt. w celu przemieszczenia zwierząt z boksów grupowych. W schronisku były przeprowadzone wielokrotnie kontrole urzędowe PLW. Były to zarówno kontrole planowe jak i pozaplanowe (doraźne). Ich wyniki zostały udokumentowane w formie protokołów: z dnia 22 marca 2011 r. nr 1/2011, 19 maja 2011 r. nr 2/2011, 6 czerwca 2011 r. nr SPIWET 3/2011 r., 22 sierpnia 2011 r. nr 3/2011 r., 2 listopada 2011 r. nr 4/2011, 22 listopada 2011 r. nr 6/2011, 3 lutego 2012 r. nr 1/2012, 14 marca 2012 r. nr 2/2012, 6 czerwca 2012 r. nr 3/2012, 5 lipca 2012 r. nr 4/2012 r. Kontrole te były prowadzone w zakresie spełniania wymagań weterynaryjnych określonych w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt i rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt, jak również w zakresie przestrzegania zasad humanitarnej ochrony zwierząt określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r., nr 106, poz. 1002).

Poza wskazanymi wyżej kontrolami, zgodnie z ustawą o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawą o kontroli w administracji rządowej, w ramach nadzoru nad działaniami PLW, prowadzone były kontrole wewnętrzne przez ŁWLV z dnia 11 maja 2010 r. (protokół kontroli z dnia 31 maja 2010 r.), z dnia 22 grudnia 2010 r., z dnia 26 października 2011 r., których wyniki zostały udokumentowane w formie protokołów z dnia 13 stycznia 2011 r. i 3 listopada 2011 r. W ramach kontroli PLW przeprowadzonej przez ŁWLV w dniach 19 i 26 listopada 2012 r. w schronisku stwierdzono pewne nieprawidłowości (określone w protokole oględzin z dnia 27 listopada 2012 r.), które zaistniały po prowadzonym postępowaniu administracyjnym przez organ I instancji i wydanej wcześniej decyzji administracyjnej dotyczącej schroniska.

Jak podniósł w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji PLW, w tym zakresie Powiatowy Lekarz Weterynarii w Sieradzu przy wydawaniu decyzji w dniu 4 września 2012 r. nie mógł jednak przewidzieć zaistnienia faktów, które organ II instancji mógł ocenić jako uchybienia sprawowanego nadzoru. Kwestie te dotyczyły demontażu chłodni dla ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego, która w chwili wydania decyzji była na stanie schroniska oraz zmian w procedurach karmienia, które obejmowały jednodniowe głodówki, które również miały miejsce po wydaniu wcześniejszej decyzji przez organ I instancji.

Wskazane przy uchyleniu decyzji pojedyncze błędy w prowadzonych rejestrach schroniska, np. potwierdzenie w rejestrze za pomocą wyłącznie podpisu bez pieczętki,

nie powinny być traktowane jako uchybienia dające podstawę do wydania decyzji zgodnej z wnioskiem podmiotu działającego na prawach strony. Uchybienia te zostały usunięte przez schronisko.

Kontrola w schronisku przeprowadzona była także przez Najwyższą Izbę Kontroli - Delegaturę w Łodzi, w przedmiocie przestrzegania prawa ochrony zwierząt, której wyniki zostały udokumentowane w formie protokołu podpisanego w dniu 30 grudnia 2010 r. oraz wystąpienia pokontrolnego z dnia 18 stycznia 2011 r.

PLW w uzasadnieniu decyzji zauważył, że stan faktyczny schroniska podlega ciągłym zmianom, co jest nie do uniknięcia przy tak dużym obiekcie. W trakcie kontroli w dniach 19 i 26 listopada 2012 r. montowane były nowe pawilony w boksach tzw. "10", również montowane były nowe budy w nowych boksach, tzw. „pojedynekach”, w związku z przygotowaniem schroniska do warunków zimowych. Wskazane jako uchybienia braki w przygotowaniach do warunków zimowych, w trakcie kontroli były w trakcie realizacji.

PLW w trakcie prowadzonego postępowania dołączył do akt sprawy: decyzję PLW z dnia 28 listopada 2012 r. nr 552/2012 dotyczącą ukończenia przygotowania do zimy w nowych boksach i ukończenia budowy nowych pawilonów w 2 boksach sektora X schroniska; wystąpienie pokontrolne ŁWLV z dnia 9 stycznia 2013 r. wraz załącznikiem zawierającym wyjaśnienia PLW w sprawie wykazanych w wystąpieniu pokontrolnym uchybień; opinię dotyczącą zmiany sposobu żywienia psów przebywających w schronisku podpisaną przez prof. zw. dr hab. Jerzego Monkiewicza, lek. wet. Agnieszkę Janeczek oraz lek. wet. Agnieszkę Kurosad; protokół kontroli schroniska z dnia 21 stycznia 2013 r., przeprowadzonej przez lekarzy weterynarii Aleksandrę Rawicką i Pawła Ciukaja dotyczącą warunków bytowych w okresie zimowym oraz zaleceń pokontrolnych ujętych w wystąpieniu pokontrolnym ŁWLV; analizy dotyczące upadków, eutanazji oraz odbioru padłych zwierząt za lata 2010 i 2011; zawiadomienie Prokuratora Rejonowego o postanowieniu z dnia 29 stycznia 2013 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie znęcania się nad zwierzętami znajdującymi się w Hotelu dla Zwierząt i Ptactwa Domowego w Wojtyszkach; wystąpienie pokontrolne Najwyższej Izby Kontroli Delegatura w Łodzi z dnia 5 lutego 2013 r., w sprawie nadzoru nad schroniskiem w okresie 2011-2012 r.; przekazanie w dniu 29 kwietnia 2013 r. do Prokuratora Rejonowego w Sieradzu całości materiałów Stowarzyszenia celem wyjaśnienia, według Stowarzyszenia, zaginięcia 2000 psów przyjętych w latach 2005-2010 r.; protokół kontroli schroniska nr 4/2013 z dnia 8 maja 2013 r. stanowiące podstawę do wydania decyzji administracyjnej PLW w Sieradzu z dnia 14 maja 2013 r. nr 219 nakazującej wstrzymanie przyjmowania nowych zwierząt do czasu usunięcia

uchybień; odwołanie od decyzji nr 219 wniesione przez Longina Siemińskiego właściciela Hotelu dla Zwierząt i Ptactwa Domowego schroniska dla zwierząt w Wojtyszkach; protokół oględzin, sporządzony w dniu 13 czerwca 2013 r. przez pracowników WIW Łódź oraz pracownika PIW Sieradz; protokół kontroli z dnia 25 czerwca 2013 r. dotyczącej zabezpieczenia dobrostanu zwierząt w schronisku w związku z panującymi upałami.

PLW podniósł, że Najwyższa Izba Kontroli oceniła pozytywnie działalność kontrolowanej jednostki. Według NIK pozytywną ocenę uzasadniają: posiadanie wymaganych decyzji i zezwoleń umożliwiających prowadzenie schroniska, właściwy stan techniczny i sanitarny schroniska, zapewnienie właściwych warunków bytowania zwierząt, rzetelne prowadzenie ewidencji zwierząt, prawidłowe sprawowanie opieki weterynaryjnej, prawidłowe uregulowanie prowadzenia adopcji zwierząt.

W wystąpieniu pokontrolnym odnotowano zastrzeżenia, lecz w ocenie PLW w Sieradzu nie wszystkie one wynikają bezpośrednio z prawa powszechnie obowiązującego i przez to nie mogły być sankcjonowane w formie decyzji administracyjnej. Nieprawidłowości dotyczące braku pomieszczenia do przechowywania karmy chłodzonej po jego demontażu w okresie jesiennym oraz brak wybiegów dla małej części psów, co zaistniało w wyniku prowadzonych prac budowlanych, zostało przez Inspekcję Weterynaryjną dostrzeżone i było przedmiotem działań administracyjnych.

Dokonując oceny całości zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów oraz przyporządkowując ustalony w nich stan faktyczny sprawy z normami prawa powszechnie obowiązującego zawartymi w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, jak również rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt, Powiatowy Lekarz Weterynarii w Sieradzu stwierdził, iż w sprawie nie ma podstaw prawnych do wydania decyzji zgodnej z wnioskiem podmiotu na prawach strony.

Od wspomnianej decyzji odwołało się Stowarzyszenie Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie.

Wskazaną na wstępie decyzją z dnia 23 września 2013 r. nr 35/2013 Łódzki Wojewódzki Lekarz Weterynarii utrzymał w mocy decyzję organu I instancji z dnia 4 lipca 2013 r. nr 299.

Zdaniem organu II instancji, postępowanie administracyjne zostało przeprowadzone przez organ I instancji w sposób prawidłowy. Dotyczy to zwłaszcza kwestii: oceny ilości upadków i eutanazji w schronisku; przeciętnej, łącznej powierzchni pomieszczeń i

wybiegów przypadającej na jednego psa w skali całego schroniska; wymogu ograniczenia liczby przetrzymywanych razem psów, który zapobiegać będzie walkom, pogryzieniom i zagryzieniom, niezależnie od wielkości konkretnych pomieszczeń, boksów i wybiegów; przyjęcia, że właściwość PLW w Sieradzu nie obejmuje swym zakresem działalności prowadzonej przez Longina Siemińskiego przy ul. Kosodrzewiny 56 w Łodzi, różnicy w ilości psów, o jakich informują gminy, a ilości psów przyjętych do ewidencji schroniska oraz nieprawidłowości dotyczących ilości padłych i poddanych eutanazji zwierząt.

W powyższym zakresie organ II instancji stwierdził, że nie można ze wskazanych wyżej tytułów uczynić PLW zarzutu, a poczynione w powyższym zakresie przez PLW ustalenia organ II instancji przyjmuje za własne. Ustalony przez PLW stan faktyczny pozwala w ocenie organu II instancji na przyjęcie, że na dzień wydania niniejszej decyzji w schronisku są spełnione wymagania weterynaryjne wynikające z przepisów prawa powszechnie obowiązującego, czyli przede wszystkim rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt. Jak wynika z analizy akt postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie nadzór nad schroniskiem sprawowany jest przez PLW jako organ właściwy rzeczowo i miejscowo co do zasady w sposób prawidłowy. Analiza akt postępowania administracyjnego dokonana przez ŁWLV nie pozwala podzielić zarzutu podnoszonego w odwołaniu w kwestii niezgodności liczby zwierząt padłych.

Zajmując stanowisko w przedmiocie zarzutu nierzetelności przeprowadzonych w schronisku kontroli, organ II instancji nie podzielił tego zarzutu. Jego zdaniem kontrole były prowadzone w sposób prawidłowy, a ich wynikiem były podjęte przez organ I instancji działania o charakterze administracyjnym, polegające przede wszystkim na doprowadzeniu do stanu zgodności z prawem powszechnie obowiązującym warunków weterynaryjnych w schronisku. Na marginesie organ odwoławczy zauważył, że wnoszący odwołanie poprzestaje jedynie nie kontestacji sposobu przeprowadzonych kontroli nie wskazując żadnych dowodów rzekomej nierzetelności.

Odnosząc się do kwestii żądania wnioskodawców, podnoszonej także w odwołaniu, aby przeciętna, łączna powierzchnia pomieszczeń i wybiegów przypadająca na jednego psa w skali całego schroniska wynosiła $2,6 \text{ m}^2$, organ II instancji wskazał, że brak jest przepisu prawa powszechnie obowiązującego, który wskazywałby taki wymóg. Fakt powoływania się w tym zakresie na treść instrukcji Głównego Lekarza Weterynarii z dnia 20 maja 2011 r. nr GIWz.420/AW-32/11 w sprawie postępowania powiatowych

lekarzy weterynarii przy prowadzeniu kontroli schronisk dla zwierząt nie może zostać uwzględniony, a to z tego powodu, że instrukcja ta, podobnie jak inne instrukcje nie stanowi prawa powszechnie obowiązującego, co oznacza, że nie może być podstawą do nałożenia na podmiot określonych obowiązków, czy zakazów. W pkt 1.1. tej instrukcji znajduje się stwierdzenie, że na postanowienia tej instrukcji nie należy się powoływać przy rozstrzyganiu o prawach i obowiązków podmiotów prywatnych, gdyż nie jest dla nich obowiązująca.

W odwołaniu podniesiono ponadto zarzut dotyczący nieobjęcia postępowaniem administracyjnym w przedmiotowej sprawie prowadzanego przez Longina Siemińskiego Hotelu dla zwierząt i ptactwa domowego przy ul. Kosodrzewiny w Łodzi. Według organu odwoławczego zgodzić się należy z argumentacją podniesioną przez PLW, że jego właściwość miejscowa nie obejmuje powiatu łódzkiego, co wynika z przepisów rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 sierpnia 2004 r. w sprawie terytorialnego zakresu działania oraz siedzib powiatowych i granicznych lekarzy weterynarii (Dz. U. Nr 200, poz. 2057 ze zm.), a mianowicie z załącznika nr 1 ust. 5 pkt 12), zgodnie z którym Powiatowy Lekarz Weterynarii z siedzibą w Sieradzu właściwy jest dla powiatów sieradzkiego i wieruszowskiego. Zgodnie z art. 19 K.p.a. organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Stąd też brak jest możliwości objęcia postępowaniem łącznie całej działalności prowadzonej przez Longina Siemińskiego. Działalność prowadzona w Łodzi pozostaje we właściwości Powiatowego Lekarza Weterynarii w Łodzi. Z tego też powodu zarzut ten podniesiony w odwołaniu ostać się nie może.

Odnosząc się do kwestii znajdowania się na terenie schroniska siedzib ludzkich oraz miejsca gromadzenia zwierząt, organ II instancji stwierdził, że zarzuty te są nieuzasadnione. Zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt, schronisko dla zwierząt powinno być zlokalizowane w miejscu oddalonym co najmniej o 150 m od siedzib ludzkich, obiektów użyteczności publicznej, zakładów należących do podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego, zakładów należących do przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania środków żywienia zwierząt, zakładów prowadzących działalność w zakresie zbierania, przechowywania, operowania, przetwarzania, wykorzystywania lub usuwania ubocznych produktów zwierzęcych, rzeźni, targów, spędów, ogrodów zoologicznych oraz innych miejsc gromadzenia zwierząt.

W ocenie organu II instancji znaczenie tego przepisu jest jednak zupełnie inne niż twierdzą podmioty na prawach strony. Normy prawne dotyczące wymogów funkcjonowania schronisk dla zwierząt mają charakter niepełny, nie definiują bowiem, pojęcia „siedziby ludzkiej”. Celem tego przepisu jest z pewnością uniemożliwienie lokalizacji schronisk dla zwierząt w bezpośrednim sąsiedztwie siedzib ludzkich, co wynika głównie z poszanowania prawa własności właścicieli nieruchomości sąsiednich. Ani wskazany wyżej przepis rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt, ani żaden inny przepis, nie zakazuje natomiast możliwości znajdowania się na terenie schronisk dla zwierząt miejsc przebywania ludzi. Jak ustalono w trakcie prowadzonego postępowania w skład infrastruktury schroniska wchodzi między innymi mieszkania dla osób, które w nim pracują, a uprawnienie do mieszkania związane jest z pracą wykonywaną na rzecz schroniska. Praca na rzecz schroniska przez osoby w nim zamieszkujące wykonywana jest na podstawie umów zlecenia. Możliwość zamieszkiwania związana jest nierozdzielnie z pracą wykonywaną na rzecz schroniska, a osoby w nim zamieszkujące nie mają tam zameldowania. W świetle powyższego, zdaniem organu II instancji, brak jest podstaw do przyjęcia, że przepis prawa zabrania mieszkania na terenie schroniska. Organy administracji działają tylko i wyłącznie w granicach określonych przez prawo, w tych też granicach mogą egzekwować wynikające z tego prawa obowiązki czy nakazy. Ze względu na brak przepisu zakazującego znajdowania się na terenie schroniska dla zwierząt mieszkań dla jego pracowników, brak jest podstaw do przyjęcia, że doszło do naruszenia wskazanego wyżej § 1 ust. 1 rozporządzenia.

Odnosząc się do kwestii znajdowania się na terenie schroniska miejsca gromadzenia zwierząt, organ II instancji podniósł, że w trakcie postępowania ustalono, iż na terenie schroniska znajdują się zwierzęta stanowiące własność właściciela schroniska Longina Siemińskiego oraz Anny Siemińskiej. Zwierzęta te otrzymują opiekę ze strony właścicieli i nie są przeznaczone do adopcji. Ponadto na terenie schroniska, poza faktycznie prowadzoną działalnością, znajdują się także pojedyncze psy stanowiące własność pracujących w schronisku osób, które także nie są przeznaczone do adopcji. Zgodnie z art. 2 pkt 37 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, miejsce gromadzenia zwierząt to punkt zbiorczy i punkt skupu lub pomieszczenie, w przypadku owiec i kóz, w których bydło, świnie, owce, kozy i koniowate pochodzące z różnych gospodarstw są grupowane w celu sformowania przesyłek zwierząt przeznaczonych do handlu, przy czym w przypadku

bydła i świń może to być również gospodarstwo pochodzenia tych zwierząt. W świetle ustalonego stanu faktycznego fakt znajdowania się w schronisku zwierząt stanowiących własność Longina Siemińskiego, Anny Siemińskiej oraz osób wykonujących pracę na rzecz schroniska nie może być uznany za miejsce gromadzenia zwierząt, gdyż nie sposób uznać opisanej wyżej sytuacji za miejsce gromadzenia zwierząt. Stąd też podnoszony zarzut znajdowania się na terenie schroniska miejsca gromadzenia zwierząt nie znajduje potwierdzenia.

Ponadto organ II instancji podniósł, że schronisko kontrolowane było przez NIK w roku 2012, a w wystąpieniu pokontrolnym z lutego 2013 r. schronisko jako jedyne w województwie łódzkim uzyskało ocenę pozytywną z nieprawidłowościami.

Organ II instancji zauważył nadto, że w sprawie dotyczącej spełnienia wymagań weterynaryjnych przez schronisko, poza zaskarżoną odwołaniem decyzją PLW z dnia 4 lipca 2013 r. nr 229, w której to postępowanie zostało wszczęte na wniosek, została wydana jeszcze jedna decyzja, a mianowicie decyzja PLW z dnia 14 maja 2013 r. nr 219, w której to postępowanie zostało wszczęte z urzędu. W decyzji PLW nr 219 z dnia 14 maja 2013 r. nakazano wstrzymanie przyjmowania zwierząt do schroniska prowadzonego przez Longina Siemińskiego do czasu usunięcia następujących uchybień: wyodrębnienia pomieszczenia przeznaczonego do przechowywania karmy z zapewnieniem zachowania łańcucha chłodniczego, zapewnienia wybiegów dla wszystkich psów przebywających w schronisku, zapewnienia zwierzętom znajdującym się w schronisku odpowiedniej karmy, wykonywania kwarantanny nowo wprowadzanych zwierząt na terenie obiektu schroniska w Wojtyszkach, wykonania pomieszczeń na terenie tzw. boksów "X", zapewniających ochronę przed niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi.

Decyzją Łódzkiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii z dnia 1 lipca 2013 r. nr 25/2013 uchylono decyzję Powiatowego Lekarza Weterynarii w Sieradzu z dnia 14 maja 2013 r. nr 219 w części dotyczącej terminu usunięcia uchybień, poprzez wskazanie, że termin usunięcia uchybień upływa w dniu 19 lipca 2013 r., w pozostałym zakresie powyższa decyzja została utrzymana w mocy.

Następnie decyzją Powiatowego Lekarza Weterynarii w Sieradzu z dnia 12 sierpnia 2013 r. nr 366 uchylona została własna decyzja tego organu z dnia 14 maja 2013 r. nr 219.

W ocenie organu II instancji zarówno decyzja PLW z dnia 14 maja 2013 r. nr 219 jak i decyzja PLW z dnia 4 lipca 2013 r. nr 299 zostały wydane w tej samej sprawie, a mianowicie w kwestii zakazu przyjmowania do schroniska zwierząt ze względu na

niewłaściwe warunki weterynaryjne i zostały one skierowane zostały do tego samego adresata. Powyższe oznacza, że w okresie pomiędzy (przyjmując za podstawę daty wydania decyzji) dniem 4 lipca 2013 r., a dniem 12 sierpnia 2013 r. w obrocie prawnym znajdowały się dwie decyzje organu I instancji o sprzecznych ze sobą rozstrzygnięciach, gdyż w decyzji z dnia 14 maja 2013 r. PLW zakazał przyjmowania zwierząt do schroniska do czasu usunięcia stwierdzonych uchybień, a w decyzji z dnia 4 lipca 2013 r. orzekł, iż brak jest podstaw do wydania decyzji zakazującej przyjmowania zwierząt do schroniska. Sytuacja ta uległa jednak zmianie po wydaniu przez PLW decyzji z dnia 12 sierpnia 2013 r. nr 366, którą to decyzją uchylił własną decyzję z dnia 14 maja 2013 r. nr 219, czego skutkiem jest fakt wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji z dnia 14 maja 2013 r. nr 219. W chwili wydania niniejszej decyzji stan sprzeczności został wyeliminowany.

Podsumowując organ II instancji stwierdził, że przeprowadzone przez organ I instancji postępowanie administracyjne, w tym postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy. Organ I instancji należycie zastosował prawo materialne, w sposób właściwy przeprowadził postępowanie dowodowe, właściwie ocenił stan faktyczny będący podstawą przyjętego rozstrzygnięcia i prawidłowo zastosował prawo materialne.

Nie budzi najmniejszych wątpliwości, że organy administracji mogą działać tylko w granicach wyznaczonych przez prawo, a dokładniej rzecz ujmując przez prawo powszechnie obowiązujące. Stąd też nie można organowi I instancji uczynić zarzutu z tego, że nie uwzględnił żądań strony wnoszącej o wydanie decyzji administracyjnej w tej sprawie, które to żądania nie znajdują uzasadnienia w przepisach prawa powszechnie obowiązującego. Co prawda nie budzi żadnych wątpliwości, że przepisy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt mają charakter bardzo ogólny, a ich stosowanie napotyka wiele trudności, brak jest jednak podstaw do nakładania na podmiot prowadzący schronisko obowiązków w zakresie wymagań weterynaryjnych nie wynikających bezpośrednio z przepisów tego rozporządzenia, gdyż wykraczałoby to daleko poza uprawnienia i obowiązki organu wydającego decyzję administracyjną. Podstawą rozstrzygnięcia nie może być zaś w żadnym wypadku instrukcja Głównego Lekarza Weterynarii, gdyż nie należy ona do katalogu prawa powszechnie obowiązującego określonego w art. 87 Konstytucji RP.

Ponadto organ II instancji zauważył, że w schronisku przestrzegane są przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w zakresie dobrostanu zwierząt.

Wielokrotnie przeprowadzane przez organ I instancji oraz przez organ II instancji kontrole w schronisku nie wykazują na chwilę obecną nieprawidłowości uzasadniających wprowadzenie zakazu przyjmowania zwierząt do schroniska, czy zakazujących w ogóle działalności tegoż schroniska. Określone nieprawidłowości w schronisku faktycznie w przeszłości istniały, ale zostały one przez organ I instancji zauważone, wydana została w tym przedmiocie przez PLW decyzja administracyjna z dnia 14 maja 2013 r. zakazująca przyjmowania zwierząt do schroniska do czasu usunięcia uchybień. Nakazy w zakresie usunięcia uchybień zostały przez schronisko wykonane, co zostało przez organ I instancji stwierdzone w czasie kontroli przeprowadzonej w schronisku, czego skutkiem było wydanie przez PLW decyzji administracyjnej z dnia 12 sierpnia 2013 r. uchylającej decyzję z dnia 14 maja 2013 r. Odnosząc się do samego sformułowania rozstrzygnięcia decyzji PLW z dnia 4 lipca 2013 r. nr 299, to organ I instancji posłużył się sformułowaniem „odmówić wydania decyzji [...] z uwagi na bezzasadność żądania”. Sformułowanie to nie jest zbyt poprawne, gdyż decyzja przez PLW została przecież wydana. Nie ulega jednak wątpliwości, że rozstrzygnięcie czytane łącznie z uzasadnieniem decyzji pozwala na jednoznaczne, nie budzące wątpliwości odczytanie treści decyzji skierowanej do strony, a mianowicie, że brak jest podstaw do wydania decyzji zakazującej przyjmowania zwierząt do schroniska lub zakazującej prowadzenia przez schronisko działalności. Ustalony stan faktyczny i prawny uzasadniał utrzymanie w mocy decyzji organu I instancji.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi Stowarzyszenie „Obrona Zwierząt” w Jędrzejowie zarzuciło naruszenie przepisów art. 7, art. 75 § 1 i art. 77 K.p.a. i wniosło o wstrzymanie bądź zakazanie działalności dla schroniska. W skardze podniesiono zarzut, że PLW w Sieradzu nie wie kogo kontroluje, ponieważ Longin Siemiński prowadzi równoległe nielegalne schronisko pod nazwą Hotel dla Zwierząt i Ptactwa Domowego z siedzibą w Łodzi ul. Kosodrzewiny, w którym przebywają zwierzęta zanim zostaną przetransportowane do schroniska w Wojtyszkach. W rezultacie pod pretekstem zarejestrowania schroniska w Wojtyszkach znaczne ilości zwierząt odbierane są z gmin i tracą życie w niewyjaśnionych okolicznościach w nielegalnym schronisku w Łodzi lub też los ich jest w ogóle nieznanym. Zdaniem strony skarżącej błędna jest ocena ilości upadków i eutanazji w schronisku w kontekście liczby zwierząt przekazanych do utylizacji, bowiem organ I instancji raz podaje liczbę 24 sztuk zwierząt poddanych eutanazji (decyzja z dnia 4 września 2012 r. nr 427), innym razem liczbę 66 sztuk (decyzja z dnia 4 lipca 2013 r. nr 299). W tym

zakresie Stowarzyszenie wniosło o ustalenie przez sąd liczby zwierząt martwych przekazanych do utylizacji przez zakłady Longina Siemińskiego od listopada 2011 r. ewentualnie zobowiązanie organów administracyjnych do przeprowadzenia takich dowodów w przypadku uchylecia zaskarżonej decyzji.

Dodatkowo Stowarzyszenie podniosło zarzut niespełnienia wymogów ograniczenia liczby przetrzymywanych razem psów, który zapobiegać będzie walkom, pogryzieniom i zagryzieniom, niezależnie od wielkości konkretnych pomieszczeń, boksów i wybiegów i w związku z tym naruszenie § 4 ust. 3 rozporządzenia, a także błędne przyjęcie, że właściwość PLW w Sieradzu nie obejmuje swym zakresem działalności prowadzonej przez Longina Siemińskiego przy ul. Kosodrzewiny w Łodzi.

Strona skarżąca wskazała również na niezachowanie w przypadku schroniska w Wojtyszkach odległości 150 m od siedzib ludzkich, skoro na terenie schroniska znajdują się mieszkania dla pracowników schroniska, co narusza przepis § 1 rozporządzenia. Zwróciła także uwagę na to, iż na terenie schroniska od lat przebywa kilkadziesiąt prywatnych psów właściciela, jego rodziny i pracowników oraz funkcjonuje jego prywatny ogród zoologiczny, co jest sprzeczne z interpretacją Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 listopada 2008 r.

Odpowiadając na skargę Łódzki Wojewódzki Lekarz Weterynarii wniósł o jej oddalenie i podtrzymał stanowisko zaprezentowane w motywach zaskarżonej decyzji.

Na rozprawie w dniu 5 marca 2014 r. pełnomocnik organu wniósł o oddalenie skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Skarga jest niezasadna.

Stosownie do treści art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. nr 153, poz. 1269 ze zm.) w zw. z art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.) – przywoływanej dalej w tekście jako „p.p.s.a.”, sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej. Wspomniana kontrola sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Innymi słowy, sąd ocenia, czy zaskarżony akt administracyjny (decyzja, postanowienie) jest zgodny z obowiązującymi w dacie jego podjęcia przepisami prawa materialnego określającymi prawa i obowiązki

stron oraz przepisami proceduralnymi, normującymi podstawowe zasady postępowania przed organami administracji publicznej.

Sądowa kontrola legalności decyzji Łódzkiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii utrzymującej w mocy decyzję Powiatowego Lekarza Weterynarii w Sieradzu w sprawie odmowy wydania nakazu wstrzymania działalności przez Hotel dla Zwierząt i Ptactwa Domowego schronisko dla zwierząt w Wojtyszkach nie wykazała istotnych naruszeń prawa materialnego lub procesowego, które skutkowałyby ich usunięciem z obrotu prawnego.

Wprowadzie przez krótki okres czasu, bo od dnia 4 lipca 2013 r. do dnia 12 sierpnia 2013 r. w obrocie prawnym funkcjonowały dwie decyzje organu I instancji wydane w tej samej sprawie o sprzecznych rozstrzygnięciach (decyzja z dnia 14 maja 2013 r. nr 219 zakazująca przyjmowania zwierząt do schroniska do czasu usunięcia stwierdzonych uchybień i decyzja z dnia 4 lipca 2013 r. nr 299 o braku podstaw do wydania decyzji zakazującej przyjmowania zwierząt do schroniska), skierowane do tego samego adresata, jednakże uchybienie to zostało konwalidowane przez PLW, który decyzją z dnia 12 sierpnia 2013 r. nr 366 uchylił własną decyzję z dnia 14 maja 2013 r. nr 219. W dacie podjęcia zaskarżonej decyzji owa sprzeczność nie występowała, wobec czego przedmiotowe uchybienie nie mogło rzutować na wynik sprawy.

W pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że przedmiotem postępowania administracyjnego, w ramach którego podjęta została zaskarżona decyzja i obecnie postępowania sądowego, jest wyłącznie ocena działalności Hotelu dla Zwierząt i Ptactwa Domowego schronisko dla zwierząt w Wojtyszkach, prowadzonego przez Longina Siemińskiego pod kątem zgodności z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Poza zakresem kontroli sądowej pozostały zaś wszelkie zarzuty strony skarżącej kierowane pod adresem równolegle prowadzonego przez Longina Siemińskiego Hotelu dla Zwierząt i Ptactwa Domowego z siedzibą w Łodzi przy ul. Kosodrzewiny. W tym miejscu godzi się zauważyć, że organy obu instancji prawidłowo argumentowały, iż po myśli art. 19 K.p.a. spoczywa na nich obowiązek przestrzegania z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Naruszenie tej zasady skutowałoby bezspornie wydaniem decyzji dotkniętej kwalifikowaną wadą nieważności w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 1 K.p.a. Z tego też względu – wbrew zarzutom strony skarżącej - PLW w Sieradzu nie mógł kontrolować, ani tym bardziej nadzorować działalności Hotelu dla Zwierząt i Ptactwa Domowego z siedzibą w Łodzi, ponieważ w tym zakresie właściwy rzeczowo i miejscowo jest Powiatowy Lekarz Weterynarii w Łodzi. Zgodnie z brzmieniem rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 sierpnia 2004 r.

w sprawie terytorialnego zakresu działania oraz siedzib powiatowych i granicznych lekarzy weterynarii (Dz.U. nr 200, poz. 2057 ze zm.) Powiatowy Lekarz Weterynarii z siedzibą w Sieradzu właściwy jest dla powiatów sieradzkiego i wierszowskiego.

Podstawę materialnoprawną zaskarżonej decyzji stanowił przepis art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (t.j. Dz.U. z 2008 r. nr 213, poz. 1342 ze zm.) – przywoływanej dalej w skrócie jako „ustawa”, zgodnie z którym powiatowy lekarz weterynarii w przypadku stwierdzenia, że przy prowadzeniu działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a-n, p lub w art. 4 ust. 3, są naruszone wymagania weterynaryjne określone dla tej działalności, w zależności od zagrożenia stwarzanego dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, wydaje decyzję: nakazującą usunięcie uchybień w określonym terminie (pkt 1) lub nakazującą wstrzymanie działalności do czasu usunięcia uchybień (pkt 2), lub zakazującą umieszczania na rynku lub handlu określonymi zwierzętami będącymi przedmiotem działalności albo zakazującą produkcji, umieszczania na rynku lub handlu określonymi produktami wytwarzanymi przy prowadzeniu tej działalności (pkt 3).

Brzmienie przywołanego przepisu prowadzi do wniosku, że właściwy organ zobligowany jest wydać jedną z wymienionych wyżej decyzji tylko wówczas, gdy stwierdzi w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że naruszone są wymagania weterynaryjne określone dla tej działalności. Wydanie decyzji w trybie art. 8 ust. 1 ustawy powinno zostać poprzedzone przeprowadzeniem rzetelnego i kompleksowego postępowania administracyjnego, w ramach którego organ stojąc na straży praworządności zobowiązany jest podjąć wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. W tym celu powinien on w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć cały materiał dowodowy pamiętając, że dana okoliczność może zostać uznana za udowodnioną wyłącznie na podstawie oceny całokształtu materiału dowodowego.

W rozpoznawanej sprawie Stowarzyszenie Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie wnioskiem z dnia 9 listopada 2011 r., uzupełnionym następnie w dniu 8 grudnia 2011 r. domagało się wydania przez PLW decyzji na podstawie art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy o wstrzymaniu działalności schroniska w Wojtyszkach do czasu spełnienia wymagań określonych w przepisach § 2 ust. 1 pkt 3, § 4 ust. 3, § 5, § 6, § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie

szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt (Dz.U. nr 158, poz. 1657) – przywoływanego dalej w tekście jako „rozporządzenie”.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu dotyczącego naruszenia § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia, który stanowi, iż w schronisku dla zwierząt wyodrębnia się pomieszczenia przeznaczone do utrzymywania zwierząt zdrowych, w tym osobne dla samców, samic, samic z oseskami, młodych oddzielonych od matek, sąd podzielił stanowisko organów obu instancji o jego bezzasadności. Przeprowadzone przez PLW postępowanie wyjaśniające, mające zresztą oparcie w bogatym materiale dowodowym świadczy o tym, że w schronisku wyodrębnione są wszystkie wymienione wyżej pomieszczenia.

W rozumieniu § 4 ust. 3 rozporządzenia, w pomieszczeniach lub boksach zapewnia się zwierzętom swobodne poruszanie się, legowisko oraz stały dostęp do wody zdatnej do picia. Załączona do sprawy dokumentacja potwierdza – zdaniem sądu – spełnienie tego wymogu. Wyjaśnić w tym miejscu trzeba, że Stowarzyszenie błędnie interpretuje zapisy powyższego unormowania wywodząc, że każde zwierzę powinno mieć zapewnione osobne legowisko i miskę. Otóż żaden z przepisów obowiązującego prawa (w tym przede wszystkim rozporządzenia), na co trafnie zwracały uwagę organy administracyjne, nie wprowadza takiego wymogu.

Podobnie zresztą rzecz się przedstawia jeśli chodzi o podnoszony w toku całego postępowania wymóg zapewnienia minimum 2,6 m² przeciętnej łącznej powierzchni pomieszczeń i wybiegów przypadającej na jednego psa w skali całego schroniska.

W rozumieniu art. 6 K.p.a. organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa, co w realiach tej konkretnej sprawy prowadzi do wniosku, że organ weterynaryjny nie może nakładać na schronisko nakazów lub zakazów abstrakcyjnych, nie mających swojego źródła w konkretnej normie prawnej. Instrukcja Głównego Lekarza Weterynarii z dnia 20 maja 2011 r. w sprawie postępowań powiatowych lekarzy weterynarii przy prowadzeniu kontroli schronisk dla zwierząt, powoływana przez Stowarzyszenie bezspornie nie jest powszechnie obowiązującym prawem w świetle art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. nr 78, poz. 483 ze zm.) stanowiącego, iż źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Natomiast źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego.

Niezależnie od powyższego podkreślić trzeba, że z protokołów kontroli z dnia 29 lipca 2013 r. i 9 sierpnia 2013 r. wynika, że przeliczono powierzchnię boksów w stosunku do ilości przebywających w nich psów i ustalono, że w zależności od sektora i ilości psów przebywających w konkretnym boksie wielkości te kształtują się na poziomie od około 1 m²/1 psa do 7,8 m²/1 psa. Jednocześnie stwierdzono, że właściciel zmienia sposób utrzymania zwierząt, radykalnie zmniejszając ilość zwierząt w największych i najbardziej kontrowersyjnych „dziesiątkach”. Zwierzęta z tych boksów przenoszone są sukcesywnie do budowanych boksów „pojedynek”. Trwają prace nad konstrukcją kolejnych boksów. Według oświadczenia właściciela tzw. „dziesiątki” miały zostać całkowicie wyeliminowane do końca 2013 r. Kontrole z dnia 29-31 lipca 2013 r. oraz 6-9 sierpnia 2013 r. potwierdziły całkowite wykonanie obowiązków nałożonych decyzją organu I instancji z dnia 14 maja 2013 r.

W świetle załączonej do sprawy dokumentacji nie znajduje obecnie uzasadnienia kolejny zarzut Stowarzyszenia dotyczący naruszenia § 5 rozporządzenia, w myśl którego w schronisku zapewnia się wybiegi dla zwierząt pozwalające na realizację zachowań właściwych dla przebywających na nich gatunków zwierząt.

W toku postępowania wyjaśniającego ustalono, że stosowany system dużych wybiegów miał początkowo zastosowanie jedynie dla części zwierząt przebywających w schronisku. Zwierzęta przebywające na dużych wybiegach posiadały wydzieloną część legowiskową oraz możliwość schronienia się przed niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi, w tym dodatkowe wyposażenie bud oraz pawilonów w wyściółkę ze słomy lub innych materiałów izolacyjnych, przygotowane na okres zimowy. Decyzją z dnia 14 maja 2013 r. nr 219 PLW nakazał Longinowi Siemińskiemu wstrzymanie przyjmowania zwierząt do schroniska do czasu usunięcia uchybień między innymi w zakresie zapewnienia wybiegów dla wszystkich psów przebywających w schronisku. Spełnienie powyższego obowiązku potwierdzają niewątpliwie wspomniane wyżej protokoły kontroli z dnia 29 lipca 2013 r. i 9 sierpnia 2013 r.

W przekonaniu sądu chybiony jest zarzut Stowarzyszenia dotyczący naruszenia § 6 rozporządzenia, który nakłada na podmiot prowadzący schronisko obowiązek prowadzenia wykazu zwierząt przebywających w schronisku, zawierającego: opis zwierzęcia, w tym jego gatunek, wiek, płeć, maść i oznakowanie; datę przyjęcia do schroniska oraz imię, nazwisko i adres osoby przekazującej zwierzę do schroniska; dane dotyczące kwarantanny; dane dotyczące przeprowadzonych szczepień i zabiegów weterynaryjnych; datę opuszczenia schroniska oraz imię, nazwisko i adres osoby, której przekazano zwierzę; datę śmierci z podaniem przyczyny.

Według składu orzekającego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy – wbrew stanowisku strony skarżącej - potwierdza, że w każdej chwili możliwa jest identyfikacja zwierząt, a w rezultacie skuteczny dostęp do każdego nich. Jak ustaliły organy orzekające w sprawie chipowanie zwierząt przyjmowanych do schroniska jest stałą procedurą. Wprawdzie zdarzają się problemy z odczytem niektórych chipów, wynikające z konstrukcji samych chipów, stosowanych urządzeń do odczytu, czy nawet warunków temperaturowych przy odczycie, jednakże nawet oznakowanie zwierzęcia z zastosowaniem dwóch chipów, nie stwarza wątpliwości co do tożsamości zwierzęcia. Zwierzę ciągle pozostaje identyfikowalne w sposób jednoznaczny. W przypadku zastosowania innego urządzenia, które będzie w stanie odczytać oba chipy, oba potwierdzają, że mamy do czynienia z tym samym zwierzęciem.

W realiach rozpoznawanej sprawy brak jest podstaw do twierdzenia, że podmiot prowadzący schronisko nie zapewnia zwierzętom w nim przebywającym opieki weterynaryjnej w szczególności w zakresie kontroli stanu zdrowia, profilaktyki i leczenia, zwalczania pasożytów zewnętrznych i wewnętrznych. Psy i koty przebywające w schronisku są szczepione przeciwko wściekliźnie. Z akt sprawy wynika nadto, że w schronisku prowadzona jest książka kontroli weterynaryjnej, do której wpisywane są zalecenia urzędowego lekarza weterynarii, jak również książka leczenia zwierząt, pozwalająca na ustalenie daty i godziny przyjęcia zgłoszenia, posiadacza zgłoszonego zwierzęcia (jego imię, nazwisko lub nazwę oraz adres), opis zgłoszonego zwierzęcia (w tym numer, nazwę chip/transponder, znaki szczególne, gatunek, rasę, wiek i płeć), przyczynę zgonu/likwidacji stada, wyszczególnienie zastosowanych środków, datę i godzinę wykonania czynności leczniczej oraz czytelny podpis ordynującego. Na podkreślenie zasługuje fakt, że o ile przeprowadzone kontrole faktycznie wykazywały pewne nieprawidłowości głównie w dokumentacji schroniska np. potwierdzenie w rejestrze za pomocą wyłącznie podpisu lekarza bez pieczętki, to były one na bieżąco usuwane, zgodnie z zaleceniami pokontrolnymi. W tym stanie rzeczy podzielić należy stanowisko organów administracyjnych o spełnieniu przez schronisko wymogów określonych w § 7 rozporządzenia.

Jeśli chodzi o podnoszony w toku postępowania wymóg ograniczenia liczby przetrzymywanych razem psów, który zapobiegać będzie walkom, pogryzieniom i zagryzieniom, niezależnie od wielkości konkretnych pomieszczeń, boksów i wybiegów, to w tym zakresie sąd uznał wyjaśnienia organu I instancji, że brak jest podstaw do realizacji wniosku w tym zakresie zwłaszcza gdy weźmie się pod uwagę ilość psów, które padły lub wymagały eutanazji w wyniku ran po pogryzieniach w 2010 r.

– 9 sztuk, w 2011 r. – 45 sztuk, w 2012 r. - 38 sztuk. Analiza upadków nie dawała podstaw do twierdzenia, iż w schronisku występuje zjawisko nadmiernej ilości zagryzień wśród zwierząt, ponieważ miejsca w których dochodzi do pogryzień dotyczą zarówno dużych boksów, jak również małych boksów, w których przebywają dwa psy. Pies jest zwierzęciem stadnym, a obecność większej liczby zwierząt tego samego gatunku jest wręcz wypełnieniem potrzeb behawioralnych. Jeżeli w grupie zwierząt znajdują się osobniki o cechach wybitnie dominujących, „niespołecznych”, rolą opiekuna jest wychwycenie takich zwierząt i przeniesienie do innych pomieszczeń, w których nie będą stwarzać zagrożenia.

Z akt administracyjnych sprawy wynika również, że decyzją z dnia 14 lutego 2012 r. nr 32/2012 PLW nakazał wybudowanie i wyposażenie nowych boksów dla pojedynczych zwierząt w ilości 160 sztuk, dla 350 sztuk psów z terminem wykonania zaleceń do dnia 1 lipca 2012 roku. Termin wykonania obowiązku został na wniosek podmiotu, wydłużony z powodu problemów finansowych i organizacyjnych. Wykonanie obowiązków potwierdza protokół kontroli sprawdzającej nr 1a z dnia 21 stycznia 2013 r. Schronisko podjęło także dalsze działania polegające na budowie kolejnych pojedynczych boksów w łącznej ilości 600 sztuk w celu przemieszczenia zwierząt z boksów grupowych. Kontrole schroniska przeprowadzone w dniach 19 i 26 listopada 2012 r. potwierdziły montowanie nowych pawilonów w boksach tzw. "10" oraz montowanie bud w nowych boksach, tzw. „pojedynkach”, w związku z przygotowaniem schroniska do warunków zimowych. Schronisko było więc również należycie przygotowane do warunków zimowych. Natomiast kontrole przeprowadzone w lipcu i sierpniu 2013 r., o czym była już mowa we wcześniejszych rozważaniach, wykazały, że zwierzęta sukcesywnie przenoszone są z boksów grupowych, które docelowo miały zostać zlikwidowane do tzw. „pojedynek”.

W ocenie sądu niezasadny jest zarzut skargi dotyczący naruszenia § 1 rozporządzenia, poprzez istnienie na terenie schroniska mieszkań dla jego pracowników. W tym zakresie w pełni zgodzić się trzeba z argumentacją organu odwoławczego, iż celem tego przepisu jest uniemożliwienie lokalizacji schronisk dla zwierząt w bezpośrednim sąsiedztwie siedzib ludzkich (np. domów jednorodzinnych), co wynika głównie z poszanowania prawa własności właścicieli nieruchomości sąsiednich. Bez wątpliwości jednak żaden z przepisów obowiązującego prawa nie zakazuje znajdowania się na terenie schroniska dla zwierząt miejsc przebywania ludzi. W skład infrastruktury rozważanego schroniska wchodzi między innymi mieszkania dla osób, które w nim pracują. Możliwość zamieszkiwania związana jest nierozzerwalnie z pracą

wykonywaną na rzecz schroniska, a osoby w nim zamieszkujące nie mają tam zameldowania. Z poczynionych w toku postępowania ustaleń wynika, że zwierzęta mają zapewnioną 24-godziną opiekę pracowników.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje zarzut skargi, że na terenie schroniska od lat przebywa kilkadziesiąt prywatnych psów właściciela, jego rodziny i pracowników oraz funkcjonuje prywatny ogród zoologiczny, co – w przekonaniu Stowarzyszenia - ma być sprzeczne z interpretacją Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 listopada 2008 r. W tym zakresie organ odwoławczy trafnie zauważył, że interpretacja nie jest źródłem prawa w rozumieniu art. 87 Konstytucji RP, zatem nie może stanowić podstaw do nałożenia w drodze decyzji administracyjnej jakichkolwiek nakazów lub zakazów względem schroniska. Powyższa okoliczność nie świadczy również o utworzeniu na terenie schroniska „miejsca gromadzenia zwierząt” w myśl art. 2 pkt 37 ustawy, pod pojęciem którego ustawodawca rozumie punkt zbiorczy i punkt skupu lub pomieszczenie, w przypadku owiec i kóz, w których bydło, świnie, owce, kozy i koniowate pochodzące z różnych gospodarstw są grupowane w celu sformowania przesyłek zwierząt przeznaczonych do handlu, przy czym w przypadku bydła i świń może to być również gospodarstwo pochodzenia tych zwierząt.

Jeśli chodzi o zarzuty Stowarzyszenia dotyczące działalności schroniska w latach 2005-2010 przede wszystkim dotyczące zwierząt padłych i poddanych eutanazji w 2010 r., które nie bilansują się z ilością zwierząt odebranych przez Zakład Rolniczo-Przemysłowy Farmutil S.A., a więc przed dniem 7 września 2010 r., kiedy to PLW w Sieradzu wydał decyzję nadającą schronisku weterynaryjny numer identyfikacyjny, to stwierdzić trzeba, że organ prawidłowo wyjaśnił, iż raport z wizytacji schroniska obejmował wyłącznie okres od dnia 7 września 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., a ilość zwierząt padłych i poddanych eutanazji dotyczyła tego okresu. Jak podkreślił organ w wyniku dokonanej analizy upadków i przeprowadzonych eutanazji oraz na podstawie sporządzonego wykazu ilości zwierząt, która została poddana eutanazji oraz padła w całym 2010 roku na terenie Hotelu dla Zwierząt potwierdzono upadek 247 psów i eutanazję 66 psów. Zaistniała różnica 2 sztuk psów, a nie jak twierdzili odwołujący 208 psów, wynikała z błędnych opisów odbieranych ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego przez firmę utylizacyjną. Rozbieżności wynikały np. z opisu jako „pies” zawartości worka, w którym znajdowały się odpady pooperacyjne. Organ I instancji zauważył nadto, że w rejestrze upadków schroniska nie odnotowano 19 sztuk psów, które padły w dniu 2 czerwca 2010 r. podczas transportu na skutek zaniedbania osoby odpowiedzialnej za transport. Dnia 7 czerwca 2010 r. zostały przekazane do utylizacji

przez schronisko. Sprawa niedopełnienia obowiązków przez opiekuna zwierząt została skierowana do organów ścigania. W tym okresie nie były również rejestrowane oddzielnie upadki psów, które nie były przekazane z gmin w ramach zwalczania bezdomności, które nie zostały wprowadzone do rejestru schroniska, w tym padłe w trakcie transportu.

W sprawie sporządzono szczegółowe zestawienie wszystkich zwierząt padłych i poddanych eutanazji z kwestionowanego przez Stowarzyszenie okresu 2011-2012, wraz z identyfikacją tych zwierząt za pomocą mikrochipów oraz odbiorów padłych zwierząt przez zakład utylizacyjny Farmutil. Zaistniałe pojedyncze różnice zostały wyjaśnione. W wyniku prowadzonych kontroli PLW w schronisku zmieniono sposób prowadzenia rejestrów i potwierdzania odbioru padłych zwierząt przez lekarza weterynarii. Obecnie w schronisku prowadzone są rejestry upadków i eutanazji, na podstawie których możliwe jest jednoznaczne stwierdzenie daty zdarzenia, rasy i płci zwierzęcia, numeru chip, przyczyny zdarzenia oraz pieczęci i podpisu lekarza weterynarii. Rzetelnie prowadzony jest także rejestr odbioru padłych zwierząt przez zakład utylizacyjny Farmutil.

Jeśli chodzi o zarzut skargi dotyczący błędnej oceny ilości upadków i eutanazji w schronisku w kontekście liczby zwierząt przekazanych do utylizacji, wynikający z tego, że organ I instancji raz podaje liczbę 24 sztuk zwierząt poddanych eutanazji (decyzja z dnia 4 września 2012 r. nr 427), innym razem liczbę 66 sztuk (decyzja z dnia 4 lipca 2013 r. nr 299), to co do zasady zarzut ten jest trafny. Jednakże trzeba mieć na względzie fakt, że decyzja z dnia 4 września 2012 r. nr 427 została usunięta z obrotu prawnego, a sprawa przekazana organowi I instancji do ponownego rozpoznania, co pozwoliło organowi I instancji na ponowną weryfikację załączonej do akt sprawy dokumentacji zgodnie zresztą z zaleceniami wynikającymi z decyzji Łódzkiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii z dnia 10 grudnia 2012 r. nr 26/2012, który na stronie 11 uzasadnienia nakazał organowi I instancji dokonanie oceny i odniesienie się do rozbieżności w danych dotyczących ilości zwłok zwierząt pomiędzy danymi wynikającymi w rejestrze upadków i eutanazji i wynikającymi z zestawień ilości zwierząt odebranych przez zakład utylizacyjny za poszczególne lata, co też uczynił organ I instancji, dając temu wyraz w motywach decyzji z dnia 4 lipca 2013 r. nr 299.

Zgłoszony w tym zakresie przez Stowarzyszenie wniosek skargi o ustalenie przez sąd liczby zwierząt martwych przekazanych do utylizacji przez zakłady L. Siemińskiego od listopada 2011 r. nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem do kompetencji sądu należy

wyłącznie ocena legalności zaskarżonej decyzji, a nie zastępowanie organów administracyjnych w zbieraniu i ocenie materiału dowodowego.

Podsumowując, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza, że organy obu instancji podjęły wszelkie możliwe czynności celem prawidłowego wyjaśnienia wszelkich zarzutów stawianych przez Stowarzyszenie we wniosku i piśmie uzupełniającym wniosek, a następnie w odwołaniu od decyzji organu I instancji. Każdy z tych zarzutów został rzeczowo i logicznie rozważony w kontekście obowiązujących norm prawnych, czemu dano wyraz w motywach podjętych w sprawie rozstrzygnięć. W rezultacie zarówno PLW jak i ŁWLV trafnie oceniły, że brak jest podstaw do wydania wnioskowanej przez Stowarzyszenie decyzji w trybie art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy. Działalność schroniska jest stale monitorowana przez właściwe organy weterynaryjne, prokuraturę, czy chociażby Najwyższą Izbę Kontroli, o czym świadczą załączone do sprawy protokoły kontroli. Stwierdzone zaś w trakcie kontroli uchybienia są na bieżąco usuwane zgodnie z zaleceniami pokontrolnymi, co uzasadnia twierdzenie, że działalność schroniska nie narusza obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa.

Z tych wszystkich powodów sąd na podstawie art. 151 p.p.s.a. oddalił skargę.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

1 S. K. PRZ
[Handwritten signature]